

Un ianuarie îndoliat...

Florin-Cezar CĂLIN

"- De ce-ți sunt ochii triști, privirea oarbă?!",
- Cu mine, tu de vorbă, când mai stai?!
Că ți-au îmbătrânit cuvintele în barbă,
De când tu te-ai mutat acolo-n Rai.

Nici fruntea nu-ți mai este caldă mamă,
Privirea-ți ațintită spre neant.
Și munții parc-au început să geamă,
De când tu morții îi ești ... cotizant.

Te-ai învelit cu giugiul sidefat,
Și-ai îmbrăcat a morții nemurire.
Mult prea târziu și lesne ai aflat,
Că aveai dreptul și la fericire.

Ai ostit o seamă de momente,
Chiar și atunci când anii te-au trădat.
Contrazicând iubirea din morminte,
(un lucru ce târziu l-ai regretat).

Pe catafalcul tău stă răstignită,
Aceasta ...ce cu tine a-nghetat.
Și chiar dacă mai este ea dorită,
Rămâne sentimentul așteptat.

"- Aveam să-ți spun atâtea, scumpă mamă!",
(păcat că timpul nostru a trecut).
Nimic de-acum nu-i de luat în seamă,
"- Orice final e ... un nou început!".

Ți-au obosit mult prea devreme anii,
(atuncea-n ianuarie îndoliat).
N-au înțeles nimic, ei, cleptomanii,
Din viața asta ce s-a destrămat.

Brăila, septembrie 2017